

rozhodoval soud sborový. Proti jeho vůli nelze žalovanému vnucovati soud nepřislušný. Neoprávněna jest též námitka žalobceva odvozovaná z § 227 c. ř. s. Se stanoviska tohoto ustanovení zákona nerozhoduje, zda předměty, jichž vydání se žádá, jsou v souvislosti právní nebo skutkové, nýbrž zda nárok žalobní hovoří tomuto požadavku, a že tomu tak jest, o tom dle vyličení děje v žalobě nemůže býti pochybnosti.

Žalobce poukazuje dále k tomu, že vytčení číslic v žalobě nestalo se dle cen mírových, nýbrž dle pravděpodobných cen nynějších, a že všechny věci, o které jde, byly by v míru měly cenu 300 až 400 K, že by tedy za míru příslušnost dovolaného okresního soudu byla bývala nespornou, — že zákonodárce dosud neupravil hodnoty peněžní v těch kterých zákonech uvedené do té míry, by se rovnaly nynějšímu znehodnocení valutovému, že tedy praxe musí k tomu přihlížeti a judikatura se přizpůsobiti poměrům. Lze připustiti, že také hranice hodnoty v jurisdikční normě pro určení věcné příslušnosti soudů stanovené neodpovídají nynějším poměrům peněžním a hospodářským. Ale náprava v tom směru může nastati opět jen zákonem, který se také již chystá. Do vydání nového zákona nutno však při určování věcné příslušnosti bráti za základ hranice hodnoty v jurisdikční normě stanovené tak, jako kdyby obnosy v zákoně uvedené byly vyznačeny v nynější měně znehodnocené. Judikaturou nápravy tu zjednatí nelze, neboť nešlo by v té příčině již o výklad neb aplikaci zákona, nýbrž o úchytku od předpisů zákonných, která soudům není dovolena. Žalobce konečně uvádí, že jeho žaloba byla myšlena jako vzájemná žaloba proti žalobě žalovaným u téhož okresního soudu na něho podané. Avšak co žalobce snad zamýšlel, nerozhoduje. Jen kdyby byl skutečně podal svou žalobu jako žalobu vzájemnou, byla by po případě založena bývala příslušnost dovolaného soudu okresního podle § 96 j. n.

Čís. 436.

Sprostředkovatel koupě má nárok na provisi, byly-li sepsány punktace, byť později k sepsání konečné smlouvy nedošlo.

(Rozh. ze dne 9. března 1920, Rv I 118/20.)

Žalobce seznámil žalovaného prodávatele s kupitelem za účelem prodeje nemovitosti, začož mu prodávatel slíbil 1 proc. z kupní ceny. O kupu sepsány byly punktace. Když pak prodávatel nedostavil se k podpisu konečné smlouvy a odepřel vydati kupiteli nemovitost, žaloval ho tento, uzavřel však s ním ve sporu smír, jímž se mu zavázal prodávatel k náhradě určitým penízem. Smír neuzavřel proto, že by byl uznával, že smlouva nebyla perfektní, nýbrž z toho důvodu, by se vyhnul sporu a dalším nepříjemnostem. Žalobě sprostředkovatelově bylo soudu všech tří stolic vyhověno, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Listina nadepsaná »punktace« neobsahuje pouhé úmluvy, že strany chtějí teprve budoucně smlouvu uzavřít (§ 936 obč. zák.), nýbrž spis o

smlouvě již uzavřené ve smyslu § 885 obč. zák., poněvadž zřízena jest o hlavních bodech smlouvy kupní a zakládá tedy ona práva a ony závazky, jež v ní jsou vyjádřeny, poněvadž žalovaný na konci výslovně v ní prohlašuje, že svůj nemovitý majetek kupiteli prodal a poněvadž jest od stran podepsána. Žalovaný doznal, že prodej tento žalobce zprostředkoval a že mu za to slíbil 1 proc. odměnu z kupní ceny. Žalobce, který smlouvu kupní zprostředkoval, nabyl tudíž nároku na mzdu dle § 1156 obč. zák. Události, které později ve sporu kupitele s prodátelem o dodržení tržové smlouvy dle punktací těchto nastaly, nepadají na vrub nynějšího žalobce.

Čís. 437.

Úrazové pojištění dělnické (zákon ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888).

Neohlásil-li poškozený zaměstnanec do roka od úrazu nároky pojišťovně, zaniká sice jeho nárok proti pojišťovně, nikoli však proti podnikateli, leč že podařilo by se podnikateli dokázati, že neměl možnosti, by zvěděl zavčas o úrazu.

(Rozh. ze dne 9. března 1920, Rv I 119/20.)

Žalující utrpěla jako dělnice v továrně žalovaného podnikatele dva úrazy a to v květnu a červnu 1915. Ježto její stav po druhém úrazu se zhoršil, byla nucena vyhledati ošetření v nemocnici. Podnikateli oznámila svůj úraz koncem prosince 1916. Když pak jí nepřicházelo vyřízení, oznámila žalobkyně úraz dne 1. března 1918 u úrazové pojišťovny dělnické v Praze, by jí byl přiznán úrazový důchod. Úrazovna odmítla nárok na důchod s poukazem k § 34 zákona. Žaloba, již podala pak žalobkyně na rozhodčí soud úrazové pojišťovny, byla zamítnuta z téhož důvodu. Domáhala se proto na žalovaném podnikateli náhrady škody, jež jí vzešla z toho, že opomenul oznámiti včas její úraz pojišťovně. Procesní soud první stolice žalobu zamítl a uvedl v důvodech: Podle § 29 zák. ze dne 28. prosince 1887 čís. 1 ř. zák. na rok 1888 o úrazovém pojišťování dělnickém, jehož se žalobkyně dovolává, má býti o každém úrazu, který udál se v podniku povinném dle § 1 cit. zákona k úrazovému pojišťování, a měl v zápětí zranění spojené s neschopností práce po dobu aspoň tří dnů, učiněna podnikatelem nebo ředitelem podniku nejdéle do 5 dnů po úrazu písemná ohláška u politického úřadu první stolice. Že by se byla žalovaná firma dopustila nějakého opomenutí dle tohoto zákonného ustanovení, nelze připustiti, neboť ani žalobkyně netvrdila a netvrdí a nebylo ani jinak zjištěno, že by byla žalovaná firma nebo její ředitel ve lhůtě pěti dnů od žalobkyně neb odjinud o úrazu žalobkyně zvěděli. Podle § 34 téhož zákona má ten, kdo se odškodnění z úrazu domáhá, když odškodnění to nebylo z úřední moci stanoveno, svůj nárok pod následky jeho vyloučení před uplynutím jednoho roku od úrazu u příslušné úrazové pojišťovny přihlásiti. Jak shora uvedeno, stal se úraz žalobkyni v květnu pokud se týče v červnu 1915, kdežto žalobkyně jej oznámila, jak zjištěno, žalovanému až koncem prosince 1916. Tu však již uplynula roční lhůta § 34 zákona ku hlášení úrazu pod ztrátou nároku. Nemůže tudíž býti žalovanému podnikateli připisováno zavinění, ježto